

Arrest

nr. 200 379 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te hebben en een etnische Tamil te zijn. U werd op 2 augustus 1991 geboren in Jaffna. In 2005 werd uw nonkel hier vermoord, vermoedelijk omdat hij videopnames had gemaakt van een meisje dat verkracht en vermoord werd door soldaten van het Singalese leger. Na de moord op uw nonkel trok u met uw gezin naar Vavuniya op 5 januari 2006. Op 23 januari 2007 werden u, uw oudere broer, uw nonkel U., uw neef T. en uw huisbaas M.A. gearresteerd. Jullie werden er namelijk van verdacht bommen te vervoeren en te bewaren.

Jullie werden naar het Joseph Camp gebracht in Vavuniya waar jullie drie dagen verbleven. Vervolgens verbleven jullie een nacht in het politiekantoor en leefde u een maand in gevangenschap bij de CID (Criminal Investigation Department). Hierna werd u naar een jeugd rehabilitatiecentrum gebracht, Abeya kindertehuis genaamd, waar u twee jaar lang verbleef. Hierna werd u overgeplaatst naar een ander rehabilitatiecentrum, Ashoka kindertehuis genaamd, waar u nog anderhalf jaar verbleef. Zowel het Abeya als het Ashoka kindertehuis bevonden zich in het Anuradhapura district in de Noordelijke Centrale Provincie in Sri Lanka. Op 28 juli 2017 werden u, uw broer, uw nonkel en uw huisbaas vrijgesproken omdat uw neef T. de schuld op zich nam. T. was echter niet schuldig, maar trachtte op advies van zijn advocaat door valselijk te bekennen de procedure te versnellen.

Drie dagen na uw vrijlating kwam de CID naar uw huis om te zeggen dat u onder toezicht stond en dat u daarom terug naar Vavuniya moest verhuizen. Nog zeven dagen later kwam het leger naar uw huis en ze vroegen u om bij het leger te gaan. U weigerde hun verzoek en het leger verliet uw huis. De volgende dag kwamen ze echter terug naar uw huis, terwijl u elders aan het werk was. Ze bedreigden u via uw broer en zeiden dat u bij het leger moest gaan. U reisde vervolgens op 15 augustus 2010 naar Anuradhapura en ging eveneens naar Jaffna om het attest van de ICRC te halen. U reisde vervolgens naar Colombo waar u op 20 augustus 2010 het vliegtuig naar Ivoorkust nam. Hier leefde u tot 5 mei 2016 in een kamer zonder dat u die ooit verliet. U reisde vervolgens naar België waar u op 5 mei 2016 asiel aanvraagde. Uw broer ging na de bedreigingen door het leger in Colombo werken, maar werd in 2013 gedwongen om bij het leger te gaan. Hij werkt daar nog steeds verplicht.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een originele enveloppe voor en twee originele documenten van de ICRC alsook de kopieën van de volgende documenten: uw identiteitskaart, de overlijdensakte van uw nonkel, het doodsprentje van uw nonkel, documenten over uw arrestatie en de vertaling ervan naar Tamil, een analyse van de bom die bij uw thuis gevonden werd en een document van de Human Rights Commission.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van de volgende redenen.

Vooreerst rust op een asielzoeker de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 07/07/2017, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er **geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf tot 20 augustus 2010 in Sri Lanka en uw daaropvolgend verblijf in Ivoorkust tot 5 mei 2016**. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Zo kon u wat betreft **uw verblijf in Sri Lanka tot 2010** niet correct antwoorden op vragen naar essentiële gebeurtenissen in Sri Lanka in de periode voor uw vertrek. U kon namelijk niet vertellen wanneer de A9 snelweg gesloten was, terwijl deze snelweg de essentiële toegang vormde tot de Noordelijke provincie in Sri Lanka waarvan u afkomstig was en door het Anuradhapura district loopt waar u van 2007 tot en met 2010 verbleef (CGVS 26/05/2016, p.5; CGVS 07/07/2017, p.6, 7; document

2, p.7). Het is bijgevolg zeer vreemd dat u niet kan vertellen dat deze snelweg afgesloten was van 2006 tot en met 2009 (document 2, p.7). Daarnaast kon u niet precies vertellen wanneer de burgeroorlog in Sri Lanka ten einde kwam of wanneer Velupillai Prabhakaran, de oprichter en leider van de LTTE, om het leven kwam. Hoewel u wist dat dit beide in het jaar 2009 gebeurde, kon u de maand niet aangeven (CGVS 26/05/2016, p.12, document 2, p.5, 10). Wanneer u met uw beperkte kennis geconfronteerd werd, verklaarde u dat u toen vast zat en niet wist wat er gebeurde (CGVS 26/05/2016, p.12). Het is echter weinig aannemelijk dat u, wonende in een district van de Noordoostelijke provincie niet op de hoogte zou zijn van het einde van een jarenlang durend conflict en de dood van het hoofd van de LTTE. Verder verklaarde u dat de administratieve hoofdsteden van de LTTE Mullaitivu en Irananamadu waren en dat die ergens in juni werden ingenomen (CGVS 26/05/2016, p.12). De administratieve hoofdstad van de LTTE was echter Kilinochi en werd op 3 januari 2009 ingenomen (document 2, p.7). Ten slotte verklaarde u ook dat de strijd in de Vanni eindigde in 2007, terwijl de strijd hier nog werd gevoerd tot 2009 (CGVS 26/05/2016, 12, document 2, p.7). U slaagde er dus niet in correcte informatie te geven over essentiële gebeurtenissen in Sri Lanka in de periode dat u hier zogenaamd verbleef. Hieruit kan besloten worden dat u reeds geruime tijd voor 20 augustus 2010 het Sri Lankaanse eiland verliet. Aan uw zogenaamd **verblijf van zes jaar in Ivoorkust** kan eveneens geen geloof gehecht worden. Het Commissariaat-generaal vindt het namelijk zeer bevreemdend dat u gedurende een periode van zes jaar in eenzelfde ruimte gezeten heeft, zonder iets te doen of zonder deze ruimte te verlaten (CGVS 26/05/2016, p.10; CGVS 07/07/2017, p.5, 6). Wanneer u gevraagd werd naar uw activiteiten tijdens dit verblijf gaf u totaal geen blijk van enige vorm van frustratie die toch kan verwacht worden wanneer iemand gedurende zes jaar in een kamer verbleef zonder enig toekomstperspectief (CGVS 26/05/2016, p.10; CGVS 07/07/2017, p.5, 6). Bovendien kan u op geen enkele wijze uw verblijf in Ivoorkust aantonen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk tot 20 augustus 2010 in Sri Lanka verbleef en tot 5 mei 2016 in Ivoorkust verbleef. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Sri Lanka en Ivoorkust kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België tot 2010 in Sri Lanka heeft verbleven en tot 2016 in Ivoorkust, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Ten tweede kon u niet ontegensprekelijk uw **identiteit** aantonen, terwijl een duidelijk bewijs van identiteit essentieel is in elke soort procedure. U legde enkel een kopie van een Sri Lankaanse identiteitskaart, een geboorteakte en een samenstelling van gezin voor. Fotokopies vormen echter geen doorslaggevend bewijs daar ze onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. U gevraagd naar uw originele identiteitskaart, beweerde u stereotiep dat deze samen met uw paspoort ingehouden zijn door uw smokkelaar (CGVS 26/05/2016, p.11). U verklaarde verder dat u van uw identiteitskaart een kopie naar uw ouders had gestuurd en dat u hierdoor in staat was de kopie voor te leggen (CGVS 26/05/2016, p.11). Hierbij is het zeer vreemd dat u enkel van uw identiteitskaart een kopie naar uw ouders doorstuurde en niet van uw paspoort, hetgeen samen met identiteitskaart zou aangemaakt zijn door de smokkelaar (CGVS 26/05/2016, p.11). Betreffende het paspoort legde u overigens beduidend tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u eerst dat u nooit een paspoort had, vervolgens vertelde u dat u toch een paspoort had dat de smokkelaar maakte (CGVS 26/05/2016, p.10, 11). In een derde verklaring over uw paspoort deelde u dan weer mee dat u nog over een tweede paspoort beschikte waarmee u van Ivoorkust naar België reisde (CGVS 26/05/2016, p.11). In uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u geen paspoort had, maar wel een kopie bezat van een vals paspoort (CGVS 07/07/2017, p.2). U legde dus vier tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw reisdocumenten. Bovendien kon u over uw twee zogenaamde valse paspoorten nauwelijks iets vertellen, van het tweede paspoort kon u zelf niet zeggen in welk land het opgesteld was (CGVS 26/05/2016, p.11). Een degelijke kennis van de inhoud van uw paspoorten kan nochtans verwacht worden aangezien u hiermee verschillende controles mee moest passeren op verschillende luchthavens. Het lijkt er dan ook eerder op dat u deze belangrijke identiteits- en reisdocumenten achterwege houdt daar ze mogelijks andere gegevens bevatten of omdat ze wijzen op een andere reisroute. Wat er ook van zij; deze vaststelling ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Ten derde kan er geen geloof gehecht worden aan de zogenaamde **banden van uw familieleden met de LTTE**. U verklaarde namelijk bij uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dat u geen familie had met banden met de LTTE of familie die de LTTE op een bepaalde manier hebben geholpen (CGVS 26/05/2016, p.7). Niet veel later in datzelfde interview verklaarde u echter dat uw neef, de broer van T., bij de LTTE was (CGVS 26/05/2016, p.8).

Gezien uw eerdere verklaring geen LTTE-leden in de familie te hebben en uw gebrekkige kennis over deze neef, u ken zelfs zijn naam niet, kan aan deze verklaring dan ook geen geloof gehecht worden (CGVS 26/05/2016, p.8). Wat betreft uw nonkel die vermoord zou zijn omdat hij het lijk van een verkracht en vermoord meisje had gefilmd, dient gesteld te worden dat u zelf niet overtuigd bent van de band tussen de beelden en de moord op uw nonkel. U spreekt namelijk zelf dat het om een vermoeden gaat (CGVS 26/05/2016, p.5). Over de moord op uw nonkel kan u overigens nauwelijks vertellen (CGVS 26/05/2016, p.5). De overlijdensakte van uw nonkel kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien deze slecht leesbaar is en niet kan aantonen wie uw nonkel vermoordde. Het bidprentje van uw nonkel bewijst enkel dat uw nonkel overleed in 2015, hetgeen niet betwijfeld wordt door het Commissariaat-generaal. U of uw familie hebben dus geen geloofwaardige banden met de LTTE

Ten vierde acht het Commissariaat-generaal het mogelijk dat u ooit **gearresteerd** werd, maar lijken de verschillende locaties en duur van uw gevangenschap toch ernstig overdreven. Zo heeft u het Commissariaat-generaal er niet van kunnen overtuigen dat u gevangen werd gehouden in het Joseph Camp in Vavuniya. Zo verklaarde u dat u alleen in een grote cel vastgehouden werd en dat er in die cel een wc aanwezig was (CGVS 07/07/2017, p.8, 9). Uit informatie over het Joseph Camp waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat gevangen in het Joseph Camp ofwel met een groot aantal gevangenen in een cel zaten ofwel alleen in een heel kleine ruimte (zie document 1, p.20). Uit dit document blijkt ook dat er geen wc in de cellen was, maar dat de gevangen een fles kregen toegereikt om hun behoefte in te doen of onder begeleiding naar de sanitaire ruimte werden gebracht (zie document 1, p.21). U beschreef eveneens de verhoorkamer als een lege kamer met enkele stokken in (CGVS 07/07/2017, p.9). De verhoorkamers in het Joseph Camp bevatten echter meer materiaal, zo beschreven andere gevangen een tafel, een stoel en foltermateriaal (zie document 1, p.25). Er kunnen dus ernstige vragen gesteld worden bij de oprechtheid van uw verklaringen omtrent uw gevangenschap in het Joseph Camp. Verder slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen over uw verblijf in het Abeya kindertehuis. In uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal verklaarde u namelijk dat u hier vijf maanden verbleef terwijl u bij uw tweede interview verklaarde dat u hier twee jaar verbleef (CGVS 26/05/2016, p.9; CGVS 07/07/2017, p.6). Er kan nochtans verwacht worden dat u op min of meer coherente wijze de periode van uw eigen gevangenschap kan aangeven. Het attest en de badge van de ICRC kunnen de twijfels betreffende de duur en locatie van uw gevangenschap niet wijzigen. Uw badge duidt namelijk op geen enkele wijze de periode of locatie van gevangenschap aan. Het attest daarentegen vermeldt wel dat u bezocht werd in de Vavuniya Counter Subversive Unit, de gevangenis van Anuradhapura en het Abeya kindertehuis in de periode van 31 januari 2007 en 26 maart 2008. Op basis van uw verklaringen werden het Ashoka kindertehuis en de datum van vrijlating op 28 juli 2010 nog aan dit attest toegevoegd. Van deze laatste verblijfplaats en datum van vrijlating heeft u dus geen sluitend bewijs. Bovendien kunnen bij de oprechtheid van attest van de ICRC op zich ook al ernstige vragen gesteld worden aangezien u stelde dat u dit document in Jaffna ging ophalen, terwijl het document in Colombo werd opgesteld (CGVS 26/05/2016, p.3). De badge van de Human Rights Commission heeft geen bewijswaarde, want deze is op geen enkele wijze in verband te brengen is met uw persoon aangezien ze geen naam of foto bevat. Hierbij wil het Commissariaat-generaal u er nogmaals op wijzen dat er reeds getwijfeld werd aan uw aanwezigheid in Sri Lanka in 2009 en 2010 waardoor er ook getwijfeld wordt aan uw zogenaamde gevangenschap in deze periode. Bovenstaande vaststellingen wijzen erop dat u bepaalde gebeurtenissen sterk heeft aangedikt om uw asielaanvraag te bevorderen. Wat er ook van zij; uit uw verklaringen en de documenten die u voorlegt blijkt dat u **vrijgesproken** werd en u minstens sinds 2010 niet meer vervolgd werd door de Sri Lankaanse autoriteiten (CGVS 26/05/2016, p.4; CGVS 07/07/2017, p.7). De documenten over uw arrestatie en de badge tonen enkel aan dat u gearresteerd werd en vervolgens vrijgesproken, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt door het Commissariaat-generaal.

Ten vijfde kan er geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen door de CID en het leger na uw vrijlating en de rekrutering van uw broer door het leger in 2013. Hierbij wil het Commissariaat-generaal u er nogmaals op wijzen dat er reeds getwijfeld werd aan uw aanwezigheid in Sri Lanka in de periode van 2009 en 2010 wanneer de zogenaamde bedreigingen plaatsvonden, maar zelfs in de hypothese dat u zich in die periode op Sri Lankaans grondgebied bevond, slaagde u er niet in geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent deze vervolging. Wat betreft uw verklaringen omtrent de **bedreigingen door het leger en de CID** dient gesteld te worden dat zij gedomineerd worden door vreemdheden. Zo is het zeer merkwaardig dat u drie dagen na uw vrijlating reeds bezocht werd door de CID die u zo meedeelden dat u onder toezicht stond (CGVS 26/05/2016, p.4). Ze hadden u dit namelijk reeds bij uw vrijlating kunnen meedelen of langer gevangen kunnen houden. Bovendien had de CID na uw vrijpraak geen reden meer waarom ze u moesten superviseren.

Daarnaast is het zeer vreemd dat het leger vervolgens naar uw huis kwam om u te rekruteren. U had namelijk totaal geen interessant profiel waardoor het leger baat zou hebben aan de informatie waarover u beschikte of dat u een zodanig gevaarlijk figuur was dat u onder voortdurende controle moest blijven. Zelfs in dit laatste geval is een onbetrouwbaar persoon rekruteren bij het leger volledig absurd. Deze verklaringen worden nog eigenaardiger wanneer u verklaarde dat het leger gewoon wegging nadat u hun verzoek weigerde en dat ze de volgende dag opnieuw aan uw deur stonden (CGVS 26/05/2016, p.3). Als ze u daadwerkelijk wouden dwingen om bij het leger te gaan, dan hadden ze u meteen bij uw eerste bezoek kunnen meenemen. Bovendien sprak het leger de tweede keer met uw broer die ze drie jaar later zouden rekruteren, maar bedreigden ze uw broer op dat moment niet (CGVS 26/05/2016, p.3). Er is echter geen enkele reden waarom ze drie jaar zouden wachten alvorens uw broer te rekruteren. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het bezoek van de CID en het leger. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de CID langskwam en pas later sprak u over de CID en het leger, hetgeen toch een beduidend verschil is (CGVS 26/05/2016, p.3, 4). Ook de **rekrutering van uw broer** tot het leger is volstrekt ongeloofwaardig. Wederom is het vreemd dat het leger überhaupt baat zou hebben bij de rekrutering van uw broer. Bovendien duurde het drie jaar voor ze uw broer rekruteerde terwijl hij die hele tijd in Colombo in Sri Lanka werkte (CGVS 26/05/2016, p.3). Het leger had dus al veel eerder tot actie kunnen overgaan indien ze het werkelijk op uw broer gemunt hadden. Er kan dus geen geloof gehecht worden aan de zogenaamde rekrutering van u en uw broer door het leger.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 november 2017 een schending aan van “de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 (Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet)) en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”; “artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 2 (recht op leven) en 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009”; “het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en artikel 62, §1 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000”.

Het verzoekschrift benadrukt dat verzoeker in overeenstemming met artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend en een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag te staven aan de hand van de relevante documenten waarover hij, beschikt en die hij voorlegde zoals verwerende partij beaamt.

Verzoeker merkt op dat zijn verklaringen niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn asielaanvraag en verwijst naar het “Country Report on Terrorism van 19 juli 2017” van United States Department of State, waarin wordt gesteld dat, hoewel de LTTE in 2009 verslagen werd door de Sri Lankaanse overheid, deze toch nog een bedreiging blijft.

Verzoeker haalt aan dat de verzoeningspogingen geen garantie zijn op een verbeterde toestand die systematisch en voortdurend is waardoor verzoekende partij over afdoende bescherming beschikt in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het verzoekschrift betoogt dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de gebeurtenissen voorafgaand aan zijn vertrek uit Sri Lanka zijn in hoofdlijnen correct maar omdat hij in die periode was opgesloten kende zij de details niet. Verzoekende partij meent hiermee een afdoende verklaring te hebben gegeven voor de tekortkomingen in zijn kennis met betrekking tot de gebeurtenissen voor zijn vertrek uit Sri Lanka in 2010.

Het verzoekschrift betoogt dat de aangehaalde motieven met betrekking tot zijn tussentijds verblijf in Ivoorkust irrelevant zijn met betrekking tot de ingeroepen vrees van verzoekende partij.

De verblijfplaats was een zaal met badkamer en keuken waar ook anderen verbleven.

Het verzoekschrift haalt aan dat verweerder een verkeerde samenlezing van de antwoorden met betrekking tot de paspoorten waarmee verzoekende partij reisde, maakte en tegenstrijdigheden ziet waar er geen zijn. Het verzoekschrift verduidelijkt als volgt: “Verzoekende partij reisde met een eerste vals paspoort op naam van T. van Sri Lanka naar Ivoorkust (zie p. 10, CGVS gehoorverslag van 26 mei 2016) en met een tweede vals paspoort op naam van S. van Ivoorkust naar België (zie p. 11, CGVS gehoorverslag van 26 mei 2016). Van dit tweede vals paspoort stuurde verzoekende partij een kopie naar haar familie in Sri Lanka (zie p. 12, CGVS gehoorverslag van 26 mei 2016) maar niet kon recupereren (zie p. 2, CGVS gehoorverslag van 7 juli 2016) . Bij de aanvraag van de identiteitskaart waarvan verzoekende partij een kopie kon neerleggen omdat zij deze naar haar familie had opgestuurd en kon recupereren (zie p. 11, CGVS gehoorverslag van 26 mei 2016) had zij ook een paspoort aangevraagd maar niet ontvangen (ibidem; zie ook p. 8, antwoord op vraag 23 van de Verklaring DVZ van 11 mei 2016; zie ook p. 2: “Ik heb nooit een paspoort onder mijn eigen naam verkregen”, CGVS gehoorverslag van 7 juli 2016) waardoor zij er niet mee reisde (ibidem). Deze paspoorten onder een andere naam zijn daarom niet de paspoorten van verzoekende partij en deze werden bovendien door de smokkelaar bijgehouden (zie pp. 10-12, CGVS gehoorverslag van 26 mei 2016).”.

Het verzoekschrift legt verder uit dat “[i]ngevolge het gerechtelijke proces werd verzoekende partij en familieleden die verdacht werden de LTTE te ondersteunen (illegale wapenhandel en onderdakverlening aan T., zie p. 9 CGVS gehoorverslag van 26 mei 2016) vrijgelaten. De broer van de verre neef T. zat bij de LTTE en kwam daarbij om.

De verre neef T. werd hierdoor door het leger gezocht (zie p. 8, CGVS gehoorverslag 26 mei 2016) waardoor toen hij in het huis van verzoekende partij en haar familie werd aangetroffen zij eveneens van steun aan het LTTE werden verdacht (zie p. 9, CGVS gehoorverslag 26 mei 2016). Het gezin van verzoekende partij ("family" in het Engels) zelf was niet betrokken bij LTTE. Verwerende partij haalt hier twee woordparen door elkaar: gezin/ "family" en familie/ "extended family" (de verre neef)." Verzoeker beklemtoont dat hier geen tegenspraak valt op te merken in zijn verklaringen.

Het verzoekschrift haalt aan dat verweerder het volgende stelde: *"ten vierde acht het Commissariaat-generaal het mogelijk dat u ooit gearresteerd werd"*. Verzoeker voert aan dat verweerder hiermee het derde motief bevestigt dat verzoekende partij voor steun aan de LTTE verdacht werd en daarmee opgesloten werd, alsook dat hij met reden zijn vrees inroept.

Rekening houdende met het voorgaande, is verzoeker van oordeel dat de interpretaties van verweerder over de bedreigingen geuit door het leger en de CID na de vrijlating uit het tweede kamp niet overtuigend en niet gesteund zijn in de feiten of documenten in het administratieve dossier. *"Integendeel zijn er aanwijzingen in de zin van de verklaringen van verzoekende partij in verschillende internationale rapporten (zie stuk nr. 4, Austrian, Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (ACCORD), Sri Lanka: COI Compilation, 31 december 2016, <http://www.refWorld.org/docid/5873adef4.html>, pp. 53-54) die deze verklaringen kunnen bevestigen."*

Verzoeker voert een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht aan.

Het verzoekschrift voert tevens aan dat de bestreden beslissing leidt tot een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor kennelijk de bestreden beslissing tot indirect refoulement leidt.

Het verzoekschrift voert vervolgens een schending van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de administratieve rechtshandeling en de motiveringsplicht.

In het verzoekschrift wordt gevraagd het beroep tegen de bestreden beslissing ontvankelijk en gegrond te verklaren, de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen en verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker *"United States Department of State, Country Reports on Terrorism 2016 - Foreign Terrorist Organizations: Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), 19 juli 2017, <http://www.refworld.org/docid/5981e3ca11.html>"; "Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (ACCORD), Sri Lanka: COI Compilation, 31 december 2016, <http://www.refworld.org/docid/5873adef4.html>".*

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Waar verzoeker in het verzoekschrift een schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert, dat stelt: *“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”*, merkt de Raad op dat artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 slechts bevestigt. In kader van huidig beroep zal worden nagegaan indien verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

2.5. Voorop dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit niet aantoonde terwijl hij hiervoor geen aanneembare verklaring heeft. Verzoeker legde ter onderbouwing van zijn identiteit enkel kopieën van een Sri Lankaanse identiteitskaart, geboorteakte en gezinskaart voor. Reeds omdat van deze fotokopieën – welke gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben – de authenticiteit niet kan worden vastgesteld, heeft verzoeker de door hem gestelde identiteit niet aangetoond. De Raad kan immers bezwaarlijk de neergelegde fotokopie als geldig identiteitsdocument aannemen wanneer verzoeker zelf stelt dat deze is aangemaakt door de smokkelaar wanneer hij in Ivoorkust zat. Ten slotte kan evenmin worden ingezien waarom verzoeker wel een kopie van de door de smokkelaar gemaakte van zijn identiteitskaart zou doorsturen naar zijn ouders, doch niet van zijn paspoort, terwijl deze samen met de identiteitskaart zou aangemaakt zijn door de smokkelaar (CGVS-verslag 1, p. 11).

2.5.1. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. X; RvS 12 februari 2003, nr. X). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar hij jarenlang gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom hij gevlucht is.

2.5.2. Verzoeker verklaart op 2 augustus 1991 geboren te zijn in Jaffna, Sri Lanka, en aldaar te hebben gewoond tot 2005, waarna hij naar Vavuniya verhuisde, waar hij op 23 januari 2007 werd gearresteerd en een maand werd opgesloten bij de CID om vervolgens twee jaar in jeugdrehabilitatiecentrum Abeya kindertehuis door te brengen en anderhalf jaar in rehabilitatiecentrum Ashoka kindertehuis, welke beiden in het Anuradhapura district in de Noordelijke Centrale Provincie gelegen zijn (verklaring DVZ, punt 4, 5, 10; vragenlijst CGVS, punt 3.1; gehoorverslag van het CGVS van 26 mei 2016 (hierna: CGVS-verslag 1), p. 7-9). Verzoeker stelt verder dat hij Sri Lanka op 20 augustus 2010 ontvluchtte met het vliegtuig vanuit Colombo richting Ivoorkust, waar hij tot 5 mei 2016 in een kamer, die hij nooit verliet, verbleef (verklaring DVZ, punt 33; CGVS-verslag 1, p. 3, p. 10; gehoorverslag van het CGVS van 7 juli 2017 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 5). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk tot 2010 in Sri Lanka te hebben verbleven, noch dat hij vervolgens zes jaar lang in Ivoorkust zou hebben verbleven.

2.5.3. Verzoeker slaagde er niet in correcte informatie te geven over essentiële gebeurtenissen in Sri Lanka in de periode tot 2010. De Raad kan aldus uit de gegevens en informatie die verzoeker aanbrengt niet redelijk concluderen dat hij toen in werkelijkheid in Sri Lanka verbleef. Zo wist verzoeker niet wanneer de burgeroorlog in Sri Lanka precies ten einde kwam (*“in 2009 maand weet ik niet”*, CGVS-verslag 1, p. 12; zie informatie in het administratief dossier) terwijl kan aangenomen worden dat een dergelijke ingrijpende gebeurtenis centraal zou staan in het leven van de Tamilgemeenschap die in (het noorden van) Sri Lanka verbleef. Verzoeker wist evenmin wanneer Velupillai Prabhakaran, oprichter en leider van de LTTE, om het leven kwam (CGVS-verslag 1, p. 12; zie informatie in het administratief dossier); hij kon niet vertellen wanneer de A9 snelweg tussen Jaffna en Vavuniya gesloten was, terwijl deze snelweg de belangrijke toegang vormde tot de Noordelijke provincie in Sri Lanka en afgesloten was tussen 2006 en 2009 (CGVS-verslag 1, p. 5; zie informatie in het administratief dossier). Het argument dat verzoeker opgesloten zat kan verzoekers gebrekkige kennis niet verschonen, nu niet kan worden aangenomen dat dergelijk belangrijk nieuws als het einde van het jarenlange conflict en de dood van de leider van de LTTE niet tot binnen de muren van het rehabilitatiecentrum, gelegen in de Noordelijke Centrale Provincie, zou besproken zijn, zeker nu de Sri Lankaanse overheid hierbij alle belang had en zij ten slotte de winnaar van de oorlog waren. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van deze mijlpalen, indien hij werkelijk tot 2010 in Sri Lanka verbleven heeft en deze gebeurtenissen toen recent waren. Verder verklaarde verzoeker dat de administratieve hoofdsteden van de LTTE Mullaitivu en Irananamadu waren en dat die ergens in juni werden ingenomen (CGVS-verslag 1, p.12), terwijl de administratieve hoofdstad van de LTTE Kilinochi was welke op 3 januari 2009 werd ingenomen (zie informatie in het administratief dossier). Ook waar verzoeker aangaf dat de strijd in Vanni in 2007 eindigde, terwijl de strijd daar nog gevoerd werd tot 2009, ondergraaft dit zijn beweringen tot 20 augustus 2010 in Sri Lanka te hebben verbleven. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen evenmin aantonen dat verzoeker tot 2010 in Sri Lanka verbleven heeft (zie boven en onder).

2.5.4. Gezien geen geloof gehecht wordt aan verzoekers verblijf in Sri Lanka tot 2010, zijn de door verzoeker aangehaalde problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten, die zich recent voor zijn beweerde vertrek in Sri Lanka zouden hebben voorgedaan, evenmin geloofwaardig.

2.5.5. Vooreerst kan worden vastgesteld dat waar het verzoekschrift verzoekers tegenstrijdige verklaringen inzake LTTE-banden tracht te verschonen door te wijzen op de verschillende betekenissen van *“family”* -gezin-familie en verre familie- dit niet kan overtuigen. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker eerst verklaarde dat niemand in zijn familie banden had met de LTTE, doch later stelde dat zijn neef, wiens naam hij zelfs niet kent, lid is van de LTTE, CGVS-verslag 1, p. 7, p. 8. Waar in het verzoekschrift thans wordt benadrukt dat het een broer betrof van een verre neef die tot de LTTE zou behoord hebben, is deze toelichting op zich merkwaardig, nu een broer van een (verre) neef ook een (verre) neef is, terwijl het verzoekschrift lijkt te veronderstellen dat dit nog een verdere familietrap betreft. Dergelijke *post factum* verklaring is duidelijk na reflectie tot stand gekomen na kennisname van de bestreden beslissing, is niet ernstig en kan derhalve niet wordt aangenomen.

2.5.6. Voorts wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas nog verder ondergraven door volgende vaststellingen: (i) verzoeker maakt, zoals hoger gesteld, niet aannemelijk dat zijn (verre)familie banden heeft met de LTTE; (ii) verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gevangen werd gehouden in het Joseph Camp in Vavuniya, gezien zijn beschrijvingen van de cellen en verhoorkamers (CGVS-verslag 2, p. 8-9) niet overeenstemmen met de informatie over Joseph Camp in het administratief dossier en dit zoals de bestreden beslissing aanhaalt, ook op eenvoudige punten; (iii) verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over de duur van zijn verblijf in het Abeya kindertehuis (eerst vijf maanden, vervolgens twee jaar, CGVS-verslag 1, p. 9; CGVS-verslag 2, p. 6); (iv) de bedreigingen door de CID na verzoekers vrijlating zijn geenszins geloofwaardig, gezien de CID, gelet op verzoekers vrijpraak, geen reden meer had om verzoeker te superviseren en het daarenboven niet aannemelijk is dat de CID verzoeker drie dagen na zijn vrijlating zou opzoeken om te melden dat verzoeker onder toezicht stond (CGVS-verslag 1, p. 4); (v) het is evenmin aannemelijk dat het leger naar verzoekers huis kwam om hem te rekruteren, gezien verzoeker geen interessant – en indien verzoekers zou gevolgd worden, eerder een onbetrouwbaar – profiel heeft en het bovendien geen steek houdt dat het leger gewoon wegging wanneer verzoeker weigerde en de volgende dag terug aan zijn deur stond (CGVS-verslag 1, p. 3).

2.6. Het document over verzoekers arrestatie en de analyse van de bom die bij hem thuis gevonden zou zijn fotokopieën betreffen kan hogere beoordeling niet omvormen.

Vooreerst kan geen bewijswaarde wordt gehecht, aan dit document nu verzoeker niet toelicht hoe hij tijdens de oorlog verdacht en gearresteerd werd voor bezit van explosieven maar toch vrijgesproken werd voor deze vermeende feiten (*"vrijgelaten dat ik onschuldig was"*, CGVS-verslag 1, p. 9). De Raad wijst er opnieuw op dat verzoekers verklaringen over de duur en locatie van zijn opsluiting niet kunnen overtuigen. Dit document wordt niet onderbouwd met geloofwaardige en coherente verklaringen. Wel integendeel.

2.6.1. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat indien verzoekers broer sedert 2013 voor het leger werkt, dan is niet aannemelijk dat hij gedwongen gerekruteerd werd drie jaar nadat verzoeker zou zijn ontsnapt omdat hij weigerde bij het leger te gaan. Bovendien was verzoekers broer makkelijk te rekruteren aangezien hij die hele tijd in Colombo in Sri Lanka werkte (CGVS-verslag 1, p. 3). Uit de vaststelling dat het leger verzoekers broer toegelaten werd tot het Sri Lankaanse leger en de familie hem regelmatig kan bezoeken in het legerkamp (zie p.3 2de CGVS-verhoor) kan slechts afgeleid worden dat de familie niet in de negatieve aandacht staat van de Sri Lankaanse overheid.

2.6.2. Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg en de afwezigheid van enig bewijs ter staving van zijn reisweg ondermijnen verder zijn algehele geloofwaardigheid. Bovendien legde verzoeker onverzoenbare versies af van het al dan niet bezit en aard van zijn (valse) paspoorten (CGVS-verslag 1, p. 10-11; CGVS-verslag 2, p. 2-3) en kon hij daarbij amper informatie geven over zijn twee voorgehouden valse paspoorten (CGVS-verslag 1, p. 11). Een degelijke kennis van de inhoud van deze paspoorten kan nochtans verwacht worden aangezien verzoeker hiermee verschillende controles mee moest passeren op verschillende luchthavens. Verzoekers verklaringen kunnen er slechts op wijzen dat hij de werkelijkheid over zijn reis- en identiteitsdocumenten niet wenst te verklaren. Verzoeker faalt dan ook manifest in zijn medewerkingsplicht door de waarheid over het door hem verkregen paspoort en visum achter te houden, in het bijzonder het echte ogenblik van zijn vertrek uit zijn land en de wijze waarop dit gebeurde.

2.6.3. De door verzoeker bij de Commissaris-Generaal voorgelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet doen ombuigen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

Het attest en de badge van de ICRC kunnen verzoekers beweringen omtrent (de periodes en locaties van) zijn opeenvolgende gevangenschappen niet staven. Zijn badge duidt op geen enkele wijze de periode of locatie van gevangenschap aan. Het attest bevat meerdere inhoudelijke gebreken. Vooreerst wordt zonder enige bijzonderheid vermeldt dat verzoeker bezocht werd in de Vavuniya Counter Subversive Unit, de gevangenis van Anuradhapura en het Abeya kindertehuis in de periode van 31 januari 2007 en 26 maart 2008. Dergelijke vage bewoordingen kunnen niet overtuigen gelet op het belang voor de ICRC en de gevangene om precieze data en omstandigheden van de bezoeken aan de gevangnissen te duiden. Het attest vermeldt verder dat verzoeker, volgens zijn eigen verklaringen, was vrijgelaten op 28 juli 2010 uit het Ashoka kindertehuis, wat opnieuw bijzonder onzorgvuldig zou zijn van de ICRC door verklaringen van verzoeker als waarheid te registreren. Bovendien wordt het attest ook niet naar behoren geauthentificeerd door een leesbare handtekening. Ten slotte wordt de echtheid van het attest van het ICRC ondergraven door verzoeker zelf die stelde dat hij dit document in Jaffna ging ophalen, terwijl het document in Colombo werd opgesteld (CGVS-verslag 1, p. 3). De badge van de Human Rights Commission heeft geen bewijswaarde, want deze is op geen enkele wijze in verband te brengen met verzoeker aangezien deze geen naam of foto bevat.

Uit de overlijdensakte en het doodsprentje van verzoekers oom blijkt slechts dat verzoekers oom overleden is, doch zegt dit niets over de manier waarop hij overleden is, laat staan dat deze documenten verzoekers beweerde asielmotieven zouden aantonen.

2.6.4. In het verzoekschrift haalt verzoeker de rapporten *"United States Department of State, Country Reports on Terrorism 2016 - Foreign Terrorist Organizations: Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE)"* van 19 juli 2017 en *"Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (ACCORD), Sri Lanka: COI Compilation"* van 31 december 2016 aan. Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.X; RvS 18 december 2004, nr. X; RvS 18 december 2009 nr.X).

2.6.5. De Raad hecht evenmin geloof aan verzoekers beweerde verblijf in Ivoorkust minstens niet de omstandigheden ervan, nu het geenszins aannemelijk is dat verzoeker gedurende een periode van zes jaar in één ruimte verbleven heeft, zonder deze te hebben verlaten (CGVS-verslag 1, p. 10; CGVS-verslag 2, p. 5). Gevraagd wat verzoeker dan gedurende al die jaren deed in die kamer, antwoordde verzoeker louter, *“Wij keken tv, er was een tv in die kamer, mijn agent reisde van si naar die plaats en hij bracht nieuwe films”* (CGVS-verslag 2, p. 5-6). Dergelijke ondoorleefde verklaringen ondergraven de waarachtigheid van verzoekers beweringen zes jaar in Abidjan, Ivoorkust te hebben verbleven, nu niet kan worden aangenomen dat verzoeker zes jaar in één en dezelfde kamer zou verbleven hebben, zonder enig toekomstperspectief, en louter naar televisie zou gekeken hebben, zonder hierover enigszins gefrustreerd te zijn of de nood gehad te hebben om naar buiten te gaan (CGVS-verslag 2, p. 5-6). Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker dit verblijf in Ivoorkust op geen enkele wijze met objectieve elementen aantoont. Ook ter terechtzitting kon verzoeker geen bijzonderheden geven tenzij dat zijn familie in Canada, Frankrijk en London 20.000 Euro had betaald, wat een bijzonder hoog bedrag is om de verblijfskosten in Ivoorkust te betalen.

2.6.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers voorgehouden verblijf in Sri Lanka tot 2010 en zijn aansluitend verblijf in Ivoorkust tot 2016 niet kan overtuigen en hij evenmin aantoont waar hij wel verbleef alvorens zijn aankomst in België. Verzoeker schendt derhalve de medewerkingsplicht en maakt het de Raad bewust onmogelijk een correct beeld te krijgen van zijn werkelijke herkomst, van waar hij is opgegroeid en van waaruit hij naar Europa kwam.

2.6.7. Naar luidt van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. X; RvS 8 januari 2007, nr. X; RvS 2 maart 2007, nr. X). Verzoeker licht niet toe hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

2.6.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.7. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.7.1. De schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de schending van de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen niet dienstig worden aangevoerd (RvS 12 maart 2008, nr.180 930). De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan.

Dit geldt tevens voor waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de bestreden beslissing tot indirect refoulement leidt.

Gelet op het voorgaande kan evenmin een schending worden aangenomen van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, dat stelt *“1. Collectieve uitzetting is verboden. 2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering en of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen”*.

2.7.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoont noch aannemelijk maakt dat hij recent afkomstig is uit Jaffna, Sri Lanka. Verzoeker toont immers niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.7.3. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Jaffna, Sri Lanka niet aantoont, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Jaffna, Sri Lanka.

2.7.4. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, regio van herkomst niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK